

силно разрѣденъ — както въ една електрическа крушка, отъ която е изтегленъ въздухътъ.

По-нататкъ е установено и това, че северното сияние винаги се явява най-силно въ съседство съ магнитнитѣ полюси — въ Арктика¹⁾ и въ Анарктика — и е придружено съ земно-магнитни смущения. Това послед-

Чудатитѣ форми на северното сияние се очертаватъ като джиги и нахждрени завеси, които спокойно падатъ, живо трептатъ и танкуватъ. За едновременскитѣ хора всичко това бѣше една загатка. Физиката вече е разбулила тая загатка и дава научно обяснение на необикновено красивото явление — северно сияние.

ното явление е въ връзка съ появяването на петна върху слънчевия дискъ.

Въ връзка съ разкриване тайната на северното сияние норвежецътъ Биркеландъ прави следния опитъ: взима едно малко желѣзно магнетизирано кълбо — една умаленна земя — поставя го въ почти безвъздушно пространство и вкарва рентгенови лъчи — малки, бързо летящи електрически атоми. Малкото останалъ въздухъ се събира около желѣзното кълбо и въ двата му крайни пояси се появява бледо-синя свѣтлина — точно

¹⁾ Земятъ около или отвѣдъ северния полярень кръгъ.